

doksale Form maa man give den højtærede Justitsminister Ret. Men Sagen er dog, at i det, som i Enevældens Dage stod i Instruks, var der tidt Lovgivningsbestemmelser, som gjaldt for andre end dem, Instruksen blev givet for. Det allernærmeste Eksempel derpaa have vi i Instruksen af 7de December 1771 for Højesteret. Der findes almindelige Lovgivningsbestemmelser, som ikke ere Instruks for Højesterets Assessorer, men som ere almindelige Lovgivningsbestemmelser. Der findes saaledes den Bestemmelse, som den højtærede Justitsminister selv har fremlagt Forslag om at ophæve i Forslaget til Retsplejen, at Indstillinger til Kongen om Ansættelse af ny Assessorer i Højesteret skulde gaa gennem Højesteret, og der findes andre Bestemmelser, f. Eks. om Straf for Trediemand, som udtalte sig nedsettende om Højesteret. Kort sagt, det er ikke noget ukendt, at der i en Instruks for et Kollegium i Enevældens Dage findes Bestemmelser, der have Lovkraft for andre. Selvfølgelig have de Lovbestemmelser af almindelig Gyldighed, af mere almindeligt Indhold, som fandtes i Instruks, alle Lovbestemmelers Lod, at de kunne forandres senere, men for saa vidt de ikke ere forandrede senere, maa de anses for gældende den Dag i Dag.

Om Bestemmelsen, at Kollegiet skulde høres af Kancelliet, og at der skulde tages et vist Forhold til Kollegiets Indstillinger, maa det jo siges, at selv det, den højtærede Minister anførte, viser et ret betydeligt Antal Tilfælde, hvori Ministeren har afvejet fra Kollegiets Indstillinger, Naar jeg tager Besættelser og Apotekerprivilegiens Tildeling, var det, tror jeg, i den ene Gruppe af Tilfælde 5 af 50 og i den anden Gruppe af Tilfælde 3 af nogle og tredive. Men det vil altsaa sige, at det er omtrent 10 pCt. af Tilfældene, hvori Justitsministeren har handlet mod den Indstilling, der kom fra Kollegiet. Det er ikke noget ubetydeligt Antal Tilfælde. Meningen med Instruksens, altsaa den daværende Lovs, Bestemmelse er utvivlsomt den, at Kollegiets Indstillinger skulde tages til Følge, for saa vidt der ikke af Grunde, som ligge i Sagen selv, var Anledning til at afvige derfra. Jeg ved nu ikke, hvilke Grunde der har bestemt den højtærede Minister til at afvige, jeg haaber, de have været tilstrækkelige og udelukkende begrundede i Sagen selv. Men det Antal Tilfælde, hvori Afvigelsen er sket, er ingenlunde ringe, og naar Kollegiet har ment, at Grundene ikke have været tilstrække-

lige, ja, saa siger jeg: Vi have nu i Dag hørt den ene Part, men lad os saa høre, hvad den anden Part siger dertil, naar han faar Lejlighed dertil. For øvrigt ere vi jo her i det heldige Tilfælde, at der vistnok baade fra Ministerens Side og fra det kgl. Sundhedskollegiums Side er et Ønske om en Reform, en Reform af en saadan Natur, som den sidste Taler omtalte. Jeg tror, at baade det kgl. Sundhedskollegium og vistnok ogsaa Ministeriet end nuværende højtærede Justitsminister ønske en Reform i Medicinal- og Apotekerlovgivningen. Derved vil man forhaabentlig komme ud over Aarsagerne til saadanne Vanskeligheder, som vi have haft i den sidste Tid, og det vilde være ønskeligt, om denne Forhandling, denne Tvist har givet nogen Anledning til, at der kommer Fart i disse Forhandlinger. Men det berører jo for Resten ikke, hvad der er sket, og jeg kan kun slutte med at gentage: Vi have hørt den ene Part i Dag, lad os saa høre den anden Part, naar Lejlighed dertil giver sig.

Justitsministeren (Alberti): Der kan naturligvis altid tvistes om, hvad der er faa, og hvad der er mange, hvad der er adskillige, og hvad man skal regne for uvæsentligt. Der kan altid tvistes om, hvorvidt 5 Tilfælde af 50 ere mange eller faa, og hvorvidt 3 af 40 ere mange eller faa. Naturligvis, hvis man — saaledes som det ærede Medlem, der nu satte sig, var tilbøjelig til — vil følge den Forstaaelse, som Sundhedskollegiet utvivlsomt gør gældende, at naar der i forskellige Lovbestemmelser er givet det en Ret til at gøre Forslag, betyder det en Ret til, at dets Forslag skal følges, er baade 5 og 3 Tilfælde, hvori dets Forslag er tilsidesat, mange, men naar, som utvivlsomt de allerfleste Mennesker ville mene, den ene rette Fortolkning maa være, at en Ret til at gøre Forslag er en Ret til at gøre Forslag og ikke noget andet, ikke Ret til at kræve, at Forslaget bliver fulgt, skulde jeg tro, at naar af 50 Forslag de 45 blive fulgte, naar af 40 Forslag de 37 blive fulgte, og naar ved Siden deraf af 750 Forslag omtrent alle blive fulgte, er det en ganske overordentlig stor Overdrivelse, naar det øjensynligt baade i Klagen og ogsaa siden omkring i Pressen fra forskellige Medlemmer af Sundhedskollegiet er gjort gældende, at jeg har udvist en systematisk Tilsidesættelse af Sundhedskollegiets Indstillinger.

Den saa meget omtalte Instruksion er — hvad saa end det ærede Medlem gør